

A végrehajtó

*Köpök a különös versekre. Mumifikált
HOLLÓKra, grimasz-vigyorotokra, s ami fáj
igazán: gyerekkorom káromló miatyánkjaira.
Misztikus verstanommá lett a semmi.
PéNZ-veretes, csont-mázas Diesel-balál
után korog a gyomrom: belső hang!
Szétrombolom csirkepörkölt-szerelmeim,
botránkozásokat meg nokedli-sóbajaimon!
Tudtam én tenger-dalokat, szikla-öleken
bányszor, de bányszor áradtam-apálykodtam.
Halott zenék, kotta-álarcaim, vagytok
hidegek a kofamód bunyorgó csillagokban.
Nincs ritmus. Eltörtem cseresznyefaág-
sorsom, amikor csecsemőként föl akartam
ágaskodni létem leendő gyümölcsei után.
Tévedtem: a létra nem fölfelé vezet.
Már sztrájkolok, tüntetek önmagam ellen,
s kit érdekel, ha gumibotra támaszkodva
megyek éveim fölvonulása ellen?
Színek sincsenek, tenger-orozta kékség,
liliom-lopta álmok. Adóztam sejtjeimmal,
bevándorló csontvázam dolgoztattam feketére.
Betáplálták az égi komputerbe, adós
voltam, maradtam, leszek. Föjjön végre
a Végrehajtó Isten. Lefoglalhatja múltamat.*

Leltár

*Végül is mi kell a költői léthez,
fabrakent árnyak között bolyongani
hülyeség, van más megközelítése is
a koporsónak,
például túlélő csomagot szerzel magadnak,
Lényeg, hogy rozsdamentes legyél tökéleg,
kell aztán kritikaálló mellény,
s fagyállót tudjon köpni az ember
szmoking kivégzéshez, a képesség,
hogy az utolsó utáni vacsorához
megfelelően szervírozd magad
(á la Angyal föld-külső)
gammasugár-mosollyal tudd leteperni
a serdüülő lánykákat,
de ne feledd a konzervnyitót sem,
az legalább olyan fontos, mint a nemi élet,
ja, és a versek, azokkal csínján kell bánni,
legjobb, ha titkolod,
micsoda kultúr-szörnyeteg lakik benned
haszonélvezőként...*

Kürt lopótökből